

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

**Agenția Națională de
Administrare Fiscală**

**Direcția Generală de Soluționare a
Contestațiilor**

Agencia Națională de Administrare Fiscală

Str. Apolodor nr. 17
Sector 5, București, CP 050741
Tel: + 021.319.97.54
Fax: + 021.336.85.48
e-mail: Contestatii.ANAF@mfinante.ro

DECIZIA nr. 382/2014

privind soluționarea contestației depusă de

S.C. .X. SA,

înregistrată la Agenția Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală
de Soluționare a Contestațiilor sub nr. 907337/12.08.2013

Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală a fost sesizată de Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice .X. prin adresa nr..X./2013 înregistrată sub nr. 907337/12.08.2013 asupra contestației depusă de **S.C. .X. SA**, cu sediul în .X., strada .X. nr..X., CUI .X., aflată în original la dosarul cauzei.

Contestația este formulată împotriva Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr. .X./2013 emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr. .X./2013, încheiate de Direcția Generală a Finanțelor Publice .X., prin care s-au stabilit în sarcina societății obligații suplimentare de plată în sumă totală de **.X. lei**, reprezentând :

- .X. lei impozit pe veniturile din salarii,
- .X. lei dobânzi/majorări de întârziere aferente,
- .X. lei penalități de întârziere,
- .X. lei CAS angajator,
- .X. lei dobânzi/majorări de întârziere aferente,
- .X. lei penalități de întârziere,
- .X. lei CAS angajat,
- .X. lei dobânzi/majorări de întârziere aferente,
- .X. lei penalități de întârziere,

- .X. lei contribuția de asigurări pentru accidente de muncă și boli profesionale,
- .X. lei dobânzi/majorări de întârziere aferente,
- .X. lei penalități de întârziere,
- .X. lei contribuția de asigurări pentru șomaj angajator,
- .X. lei dobânzi/majorări de întârziere aferente,
- .X. lei penalități de întârziere,
- .X. lei contribuția de asigurări pentru șomaj angajați,
- .X. lei dobânzi/majorări de întârziere aferente,
- .X. lei penalități de întârziere,
- .X. lei contribuția angajatorului la fondul de garantare,
- .X. lei dobânzi/majorări de întârziere aferente,
- .X. lei penalități de întârziere,
- .X. lei contribuția pentru asigurări de sănătate angajator,
- .X. lei dobânzi/majorări de întârziere aferente,
- .X. lei penalități de întârziere,
- .X. lei contribuția pentru asigurări de sănătate asigurați,
- .X. lei dobânzi/majorări de întârziere aferente,
- .X. lei penalități de întârziere,
- .X. lei contribuții pentru concedii și indemnizații de la persoane fizice sau juridice,
- .X. lei dobânzi/majorări de întârziere aferente,
- .X. lei penalități de întârziere,
- .X. lei TVA,
- .X. lei dobânzi/majorări de întârziere aferente,
- .X. lei penalități de întârziere.

Totodată, societatea contestă Dispoziția privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr. .X./2013 și Decizia privind nemodificarea bazei de impunere nr. .X./2013 emise de Direcția Generală a Finanțelor Publice .X..

În raport de data comunicării Deciziei de impunere privind obligațiile suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr..X./2013, confirmată prin semnătura reprezentantului societății în data de .X./2013, potrivit adresei nr. .X./2013 de înaintare a titlului de creanță, contestația a fost depusă în termenul prevăzut de art. 207 alin.1) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, fiind înregistrată la Direcția Generală a Finanțelor Publice .X. sub nr. .X./2013, conform ștampilei serviciului registratură aplicată pe originalul contestației.

Constantând că în speță sunt întrunite condițiile prevăzute de art.205, art.206, art.207 alin.1) și art.209 alin.1) lit.c) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 republicată privind Codul de procedură fiscală, Direcția generală de soluționare a contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală este legal investită să soluționeze contestația formulată de SC .X. SA.

I. Prin contestația formulată, societatea solicită admiterea contestației și pe cale de consecință anularea Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr. .X./2013, Dispoziției privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr. .X./2013, Deciziei privind nemodificarea bazei de impunere nr. .X./2013 și a Raportului de inspecție fiscală nr. .X./2013 și exonerarea de la plata sumei de .X. lei reprezentând obligații fiscale suplimentare stabilite în urma inspecției fiscale, pentru următoarele motive :

Inițial, societatea a făcut obiectul unei inspecții fiscale ce a vizat impozitul pe profit și a cuprins perioada 2005 – 2012, ocazie cu care s-a stabilit o pierdere fiscală în sumă totală de .X. lei. În timpul desfășurării inspecției fiscale pe linie de impozit pe profit, organul fiscal a emis avizul de inspecție fiscală nr. .X./2009 prin care a informat societatea că va face obiectul unei inspecții fiscale parțiale în ceea ce privește impozitul pe veniturile din salarii și asimilate acestora, precum și a contribuțiilor sociale datorate bugetului general consolidat al statului.

Urmare finalizării inspecției fiscale s-a întocmit Raportul de inspecție fiscală nr..X./2013, în baza căruia a fost emisă Decizia de impunere privind obligațiile suplimentare de plată nr..X./2013 prin care s-au stabilite obligații suplimentare de plată în sumă totală de .X. lei reprezentând contribuții sociale și impozit pe venitul din salarii, precum și Dispoziția privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr. .X./2013 și Decizia privind nemodificarea bazei de impunere nr. .X./2013.

Societatea contestă obligațiile suplimentare stabilite de plată susținând prescripția dreptului organului de inspecție fiscală de a mai constata obligații fiscale suplimentare pentru perioada cuprinsă între data de .X./2005 – .X./2008, invocând în acest sens prevederile art.91, art.92 din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală republicată, cu modificările și completările ulterioare, în sensul că deși legiuitorul lasă la îndemâna organului fiscal atât instituția suspendării/întreruperii termenului de prescripție a dreptului de a mai stabili obligații fiscale, cât și instituția duratei inspecției fiscale, acestea nu sunt de natură să schimbe efectele prevederilor art.98 alin.1), prin care organul fiscal rămâne ținut să efectueze inspecția

fiscală în cadrul termenului de prescripție a dreptului de a mai stabili obligații fiscale.

A admite contrariul ar echivala cu lipsirea de efecte a prevederilor art.98 alin.1) din Codul de procedură fiscală, normă care astfel ar deveni superfluă, or interpretarea textului de lege, potrivit principiilor și regulilor generale, trebuie să se facă cu scopul de a produce efecte juridice și nu de a inhiba producerea acestora.

Având în vedere prevederile legale invocate, societatea consideră că perioada 2005 –2009 este prescrisă și, în consecință organele de inspecție fiscală nu mai aveau dreptul să stabilească obligații suplimentare de plată.

De asemenea, societatea solicită să se aibă în vedere Decizia de eşalonare la plată nr. .X./2013 pentru suma de .X. lei și Decizia de amânare la plată a penalităților de întârziere nr. .X./2013 pentru penalități în sumă de .X. lei, emise cu 20 de zile înaintea emiterii deciziei de impunere contestate, includerea acestor sume în Decizia de impunere nr..X./2013, contestată, fiind nejustificată în condițiile în care a făcut plata primei rate din eşalonarea aprobată.

În ceea ce privește diferențele stabilite suplimentar la impozitul pe veniturile din salarii precum și contribuțiile aferente veniturilor salariale, contestata susține că reîncadrarea veniturilor obținute de jucătorii de fotbal/sportivi profesioniști în categoria venituri din activități dependente, respectiv retratarea ca venituri din salarii este eronată deoarece activitatea desfășurată de jucătorii profesioniști de fotbal care au încheiat cu .X. SA convenții civile este o activitate independentă în sensul art.7 alin.1) pct.4 din Codul fiscal, iar veniturile obținute de aceștia sunt venituri din activități independente potrivit art.46 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal cu modificările și completările ulterioare, pct.19, pct.23 din Normele metodologice de aplicarea a Codului fiscal.

Societatea susține că veniturile obținute de sportivi nu pot fi asimilate veniturilor de natură salarială, iar convențiile încheiate de jucătorii profesioniști de fotbal cu clubul au avut la bază prevederile Legii educației fizice și sportului nr.69/2000 așa cum a fost modificată și completată de Ordonanța de urgență a Guvernului nr.205/2005, care dădea posibilitatea sportivului profesionist deținător de licență de sportiv profesionist potrivit Regulamentului privind statutul și transferul jucătorilor de fotbal să opteze între încheierea cu structura sportivă a unui contract individual de muncă, supus legislației muncii, sau a unei convenții civile, precum și posibilitatea de a beneficia la cerere de sistemul de asigurări sociale de stat.

Natura juridică a convențiilor civile diferențiază veniturile obținute de sportivi profesioniști în baza convențiilor de veniturile obținute în baza

raporturilor de muncă urmare încheierii contractelor de muncă reglementate de Codul muncii.

Societatea consideră că Legea nr.69/2000, astfel cum a fost modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr.205/2005 constituie norma derogatorie cu privire la forma de desfășurare a activității de către sportivi profesioniști și participarea acestora la sistemul de pensii care se aplică prioritar, având preferință față de legea generală.

Convențiile civile încheiate în baza Codului civil între sportivii profesioniști care dețin acest statut în condițiile legii sportului și cluburile sportive nu sunt de natură să genereze un raport de muncă, specific unei activități dependente și implicit o relație de tipul angajat-angajator, activitatea desfășurată de către jucătorii profesioniști de fotbal în baza convențiilor civile fiind una independentă, astfel încât organele de inspecție fiscală au procedat în mod greșit stabilind că veniturile obținute de jucătorii profesioniști de fotbal în baza convențiilor civile sunt venituri de natură salarială.

Contestatară nu este de acord cu constatarea organelor de inspecție fiscală potrivit căreia activitatea fotbalistică desfășurată în baza convențiilor civile încheiate de jucători cu structura sportivă nu îndeplinește condițiile pentru a fi încadrată în categoria activităților independente, susținând faptul că toate criteriile enunțate în art.55 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal sunt de fapt drepturi și obligații ale cluburilor de fotbal prevăzute expres de Regulamentele sportive în materie și Status-ul profesional al jucătorului de fotbal profesionist, societatea susține că cluburile respectând obligațiile ce le revin trebuie să asigure minimul de condiții prevăzute de Regulament, respectiv baza sportivă, cazare, costuri de deplasări și hrană, asistență medicală sportivă, după cum sportivul este obligat să se pregătească potrivit programelor sportive-cantonamente, antrenamente și alte forme de pregătire, să participe la competițiile sportive desfășurate în cadrul organizat și să-i fie răsplătită performanța sportivă prin plată.

Societatea arată că asigurarea jucătorului, a cazării, hranei, asistenței medicale, punerea la dispoziție a bazei sportive de pregătire, obligativitatea jucătorului să participe la competițiile sportive, să se pregătească și să se antreneze potrivit unui program strict, poartă în sarcina părților, deopotrivă, fără diferențieri, atât celor ce au contract individual de muncă cât și celor ce au convenții civile, încheiate în condițiile codului civil și nu au ca izvor voința părților ci ele se impun prin natura activității desfășurate, în concordanță cu Regulamentul de organizare și desfășurarea a unei asemenea ramuri sportive – fotbalul – privit ca sport de performanță ce se desfășoară într-un cadru organizat, iar neîndeplinirea obiectivelor sportive afectează atât sportivul cât și clubul.

De asemenea, societatea arată că jucătorul de fotbal profesionist desfășoară această activitate în mod obișnuit, exercitând profesia de fotbalist profesionist, în baza licenței de sportive profesionist cât și a unei convenții încheiate cu o entitate sportivă, în baza art.14 (2) lit.b) din Legea nr.69/2000. Prin urmare, o primă condiție pentru ca activitatea sportivului profesionist-jucător de fotbal profesionist să poată fi considerată o activitate independentă este aceea de a avea un caracter profesional.

Rezultă că, nu orice sportiv este profesionist, desfășoară activitatea sportivă ca și profesie, pentru aceasta el trebuie să obțină licența de sportiv profesionist și să încheie cu o structură sportivă o convenție și, de asemenea, urmărește un scop lucrativ, desfășoară o activitate pentru a obține o economie, un beneficiu ca orice profesionist.

Societatea consideră că organul de inspecție fiscală în mod eronat a arătat că participarea în competițiile sportive nu se poate realiza pe cont propriu, fotbalul fiind prin definiție un sport de echipă. Astfel, s-a încercat în mod eronat să se acrediteze ideea că un sportiv profesionist, care are licență de sportiv profesionist și o convenție cu o entitate sportivă, poate să desfășoare activitatea în mod independent, poate să-și exercite profesia numai în cazul sporturilor individuale, sporturile de echipă excluzând o posibilă participare pe cont propriu a sportivului profesionist. În consecință, atunci când se analizează participarea pe cont propriu a unui sportiv profesionist la o activitate sportivă trebuie să se țină seama și de natura activității, modul cum aceasta este ținută a se desfășura într-un cadru organizat, în care fiecare sportiv profesionist are un aport propriu la reușita echipei.

Contestatară susține că veniturile realizate începând cu data de .X./2006 ca urmare a convențiilor/contractelor încheiate în condițiile codului civil de sportivii profesioniști se încadrează în categoria veniturilor din activități independente, iar după completarea cu lit.e) alin.1) al art.78 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal în categoria alte venituri.

Societatea susține că în acest sens sunt și adresa Direcției Generale .X. din cadrul Ministerului Finanțelor Publice nr. .X./2009, adresa Direcției .X. din Ministerul Finanțelor Publice nr. .X./2009, o serie de decizii emise de Direcția generală de soluționare a contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și Decizia Inaltei Curți de Casație și Justiție nr. .X./2012, pronunțată într-o cauză similară, potrivit căreia *„Convențiile civile încheiate în baza Codului civil între sportivii profesioniști și cluburile sportive, după intrarea în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr.205/2005 pentru modificarea art.14 din Legea nr.69/2000, nu sunt de natură să genereze un raport de muncă și implicit o relație angajat/angajator”*.

În consecință, în mod eronat organele de inspecție fiscală au constatat că veniturile obținute de sportivii profesioniști în baza convențiilor civile încheiate cu clubul sportiv sunt venituri de natură salarială aferent cărora au stabilit eronat o diferență de obligații suplimentare de plată în sumă de .X. lei reprezentând impozit pe veniturile de natură salarială și accesorii în cuantum de .X. lei.

Referitor la contribuțiile sociale în sumă totală de .X. lei societatea arată că nu datorează obligațiile suplimentare de plată stabilite în sarcina sa întrucât provin din reîncadrarea activităților realizate de sportivi profesioniști în baza convențiilor civile ca activități dependente și venituri salariale/sau de natură salarială.

Societatea invocă în sprijinul afirmațiilor sale :

- referitor la contribuția de asigurări sociale art.26(1) din Legea nr.19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale,

- referitor la contribuția la fondul de accidente de muncă și boli profesionale art.5 și următoarele din Legea nr.346/2002 privind asigurarea pentru accidente de muncă și boli profesionale,

- referitor la contribuția de asigurări pentru șomaj art.19 și următoarele din Legea nr.76/2002 privind sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea ocupării forței de muncă,

- referitor la contribuțiile de asigurări de sănătate art.8 alin.1), art.52 alin.2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.150/2002, art.257 alin.2) și art.258 din Legea nr.95/2006 privind reforma în domeniul sănătății,

- referitor la contribuția pentru concedii și indemnizații de asigurări sociale art.1 alin1) lit.A și următoarele din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.158/2005 și art.7 alin.1) din Legea nr.200/2006 privind constituirea și utilizarea Fondului de garantare pentru plata creanțelor salariale.

Referitor la obligațiile fiscale accesorii societatea arată că atâta timp cât nu datorează obligațiile fiscale principale nici accesoriiile nu sunt datorate.

Referitor la taxa pe valoarea adăugată suplimentar stabilită în cuantum de .X. lei și accesoriiile aferente în sumă totală de .X. lei societatea susține că nu datorează aceste sume urmând ca toate criticile cu privire la aceste obligații să facă obiectul unor precizări ale contestației, motiv pentru care solicită admiterea contestației, anularea Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr. .X./2013, a Dispoziției privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr. .X./2013, a Deciziei privind nemodificarea bazei de impunere nr. .X./2013 și a Raportului de inspecție fiscală nr. .X./2013 și exonerarea de la

plata sumei de .X. lei reprezentând obligații fiscale suplimentare stabilite în urma inspecției fiscale.

II. Prin Raportul de inspecție fiscală încheiat în data de .X./2013, care a stat la baza emiterii Deciziei de impunere nr..X./2013 contestată, organele de inspecție fiscală din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice .X. au constatat următoarele :

Societatea, în intervalul .X. 2005 – .X. 2012, a încheiat cu sportivii profesioniști/jucători de fotbal convenții civile, considerând veniturile obținute de aceștia drept venituri din activități independente pentru care a virat la bugetul de stat un impozit pe veniturile din convenții civile în sumă totală de .X. lei.

Urmare verificărilor efectuate, organele de inspecție fiscală au stabilit că activitatea prestată de persoanele cu care clubul de fotbal a încheiat convenții civile este o activitate dependentă, iar veniturile obținute din această activitate sunt venituri de natură salarială, pentru care se datorează impozit pe veniturile din salarii, în conformitate cu prevederile art.55 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal și pct.67 din Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr.44/2004.

Având în vedere prevederile referitoare la veniturile din activități independente, respectiv art.46, art.52 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, pct.19 din Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal și convențiile civile încheiate de clubul sportiv cu jucătorii de fotbal, organele de inspecție fiscală au reținut că aceștia nu au realizat venituri din activități independente, întrucât o activitate independentă presupunea desfășurarea acesteia în mod obișnuit, pe cont propriu și urmărind un scop lucrativ, iar participarea la competițiile fotbalistice nu se putea realiza pe cont propriu în condițiile în care, prin definiție, fotbalul este un sport de echipă.

Organele de inspecție fiscală constată că în competițiile fotbalistice concurenții sunt de fapt cluburile și nu jucătorii. De altfel, și criteriile de stabilire a clasamentelor în reglementările Federației .X. pe baza cărora se promovează sau retrogradează între diverse eșaloane, au ca element de comparație punctele acumulate de echipele de fotbal și nicidecum rezultatele individuale ale jucătorilor.

Organele de inspecție fiscală arată că potrivit pct.26 din Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal, o activitate independentă presupune libera alegere a desfășurării activității, a programului de lucru și a locului de desfășurare a activității, însă jucătorii de fotbal nu au libertatea de alegere a desfășurării activității, nu decid ei înșiși programul de lucru și nici

locul în care să se antreneze și să joace fotbal, așa cum este înscris și în convențiile civile încheiate de clubul sportiv cu jucătorii de fotbal.

Rezultă că, atât prevederile din convenție cât și specificul activității desfășurate, presupun respectarea programului de pregătire și de antrenament stabilit de către conducerea clubului, obligația de participare la orice eveniment sportiv sau social decis de către club.

Activitatea, programul și locul în care jucătorii de fotbal își desfășoară activitatea sunt strict reglementate prin regulamentele interne ale clubului cât și prin regulamentele Federației .X. și Ligii .X., regulamente obligatorii pentru toți cei implicați în activitatea fotbalistică. O activitate independentă presupune un risc pe care și-l asumă întreprinzătorul, însă activitatea fotbalistică are ca obiect pregătirea sportivilor și participarea la competiții, iar riscul ce decurge din desfășurarea inefficientă a acesteia se concretizează în probabilitatea de înfrângere în fața echipei concurente, retrogradarea în ligi inferioare.

Astfel, partea care se expune riscului este clubul, ca entitate care participă la o competiție, în special sub aspect financiar, iar prin convenția civilă încheiată între club și jucător nu sunt precizate riscuri ale jucătorilor în caz de neîndeplinire corespunzătoare a obligațiilor asumate.

De asemenea, o activitate independentă presupune ca întreprinzătorul să desfășoare activitate pentru mai mulți clienți, ceea ce în cazul fotbaliștilor, aceștia nu pot desfășura activitate pentru mai multe cluburi și, în consecință organele de inspecție fiscală au reținut că activitatea fotbalistică nu îndeplinește nici unul din criteriile prevăzute de Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal republicată cu modificările și completările ulterioare și de Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal aprobate prin Hotărârea Guvernului nr.44/2004, pentru încadrarea acesteia în categoria activităților independente.

Organele de inspecție fiscală arată că potrivit art.55 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, pct.67 din Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr.44/2004, într-o activitate dependentă părțile stabilesc felul activității, timpul de lucru, locul de desfășurare, partea care utilizează forța de muncă pusă la dispoziție, mijloacele de muncă, or potrivit convențiilor civile în cadrul unui club de fotbal sportivii au un program și orar complet, toate mijloacele de muncă necesare desfășurării activității fotbalistice, respectiv terenuri, săli de pregătire, vestiare, echipament, antrenori, medici, maseuri sunt puse la dispoziția jucătorilor de către clubul sportiv, jucătorul contribuind doar cu prestația fizică, nu și cu capitalul propriu, toate cheltuielilor implicate de deplasare în țară și străinătate

a jucătorilor de fotbal cu ocazia cantonamentelor sau a competițiilor sportive fiind suportate de clubul sportiv.

Organele de inspecție fiscală arată că stabilirea naturii convențiilor încheiate cu jucătorii se realizează în funcție de conținutul acestora și nu de titlul purtat, așa cum prevede art.977 din Codul civil, or în cazul convențiilor încheiate cu jucătorul de fotbal societatea nu a îndeplinit condițiile universal valabile care stau la baza încheierii oricărei convenții civile, respectiv realizarea activității pe bază de convenții civile să fie cu caracter ocazional, întâmplător, conjunctural, și uneori urgent, neputându-se stabili cu exactitate timpul de muncă, mijloacele de realizare.

În consecință, rezultă că activitatea jucătorilor de fotbal nu intră în categoria activităților independente ci în cea a activităților dependente, întrucât această activitate întrunește toate condițiile legale ale activităților dependente și pe cale de consecință, veniturile realizate au fost încadrate în categoria veniturilor de natură salarială, pentru care clubul sportiv datorează impozit pe veniturile din salarii și contribuțiile sociale aferente.

În urma analizei documentelor financiar contabile ale societății, organele de inspecție fiscală au constatat că în perioada supusă verificării, clubul a constituit un fond de salarii aferent personalului încadrat cu convenții civile în valoare de .X. lei, care au fost reîncadrate în urma inspecției fiscale ca fiind venituri de natură salarială.

De asemenea, în cursul anului 2010 clubul a efectuat prin bancă plăți în valoare totală de .X. lei către anumiți jucători de fotbal cu care erau încheiate convenții civile de prestări sportive, fără să se fi constituit în prealabil cheltuiala cu venitul obținut de aceștia și fără să constituie și să declare la organul fiscal impozitul pe venit. În urma centralizării acestor sume a rezultat un venit brut total în sumă de .X. lei, sumă care a influențat rezultatul fiscal aferent anului 2010.

De asemenea, în lunile .X. și .X. 2009 clubul a efectuat plata prin bancă a jucătorului .X., în baza convenției civile încheiate cu acesta, în valoare totală de .X. lei, fără să constituie și să declare impozitul pe veniturile din salarii, iar în urma centralizării acestora a rezultat un venit brut total în sumă de .X. lei, sumă care a influențat rezultatul fiscal aferent anului 2009.

În data de .X./ 2008, potrivit evidenței contabile, clubul a înregistrat suma de .X. lei cu explicația „plată drepturi salariale”, iar în urma recalculării venitului brut pornind de la suma netă plătită, a rezultat un venit brut în sumă de .X. lei, sumă care a influențat rezultatul fiscal aferent anului 2008.

În urma centralizării impozitului pe veniturile din salarii, urmare aspectelor constatate de organele de inspecție fiscală, a rezultat o diferență suplimentară în valoare totală de .X. lei, față de impozitul pe venitul din salarii

declarat de club la organul fiscal în sumă de .X. lei, rezultând astfel o diferență de impozit nedeclarat în cuantum de .X. lei, la care s-a mai adăugat suma de .X. lei constituită de societate pentru persoane angajate cu convenții civile, altele decât jucătorii de fotbal, dar nedeclarată la organul fiscal. Pentru neachitarea la termen a impozitului pe veniturile din salarii au fost calculate accesoriile în sumă totală de .X. lei.

Organele de inspecție fiscală prin reîncadrarea veniturilor obținute de sportivii profesioniști în baza convențiilor civile încheiate cu clubul sportiv ca fiind venituri de natură salarială au stabilit suplimentar de plată :

- contribuția de asigurări sociale datorată de angajator, în sumă de .X. lei și accesoriile aferente în sumă totală de .X. lei, în conformitate cu prevederile art.18 și art.23 din Legea nr.19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale,

- contribuția de asigurări sociale datorată de angajați, în sumă de .X. lei și accesoriile aferente în sumă totală de .X. lei, în conformitate cu prevederile art.18 și art.23 din Legea nr.19/2000,

- contribuția de asigurări pentru accidente de muncă și boli profesionale, în sumă de .X. lei și accesoriile aferente în sumă totală de .X. lei, în baza prevederilor art.5 din Legea nr.346/2002 privind asigurarea pentru accidente de muncă și boli profesionale,

- contribuția de asigurări pentru somaj datorată de angajator, în sumă de .X. lei și accesoriile aferente în sumă totală de .X. lei, în baza art.26 din Legea nr.76/2002,

- contribuția de asigurări pentru somaj datorată de angajați, în sumă de .X. lei și accesoriile aferente în sumă totală de .X. lei, în conformitate cu prevederile art.27 din Legea nr.76/2002 privind sistemul asigurărilor pentru șomaj,

- fondul special de garantare pentru plata creanțelor salariale, în sumă de .X. lei și accesoriile aferente în sumă totală de .X. lei, în baza prevederilor art.7 din Legea nr.200/2006 privind constituirea și utilizarea fondului de garantare pentru plata creanțelor salariale,

- contribuția pentru asigurări de sănătate datorată de angajator, în sumă de .X. lei și accesoriile aferente în sumă totală de .X. lei, în conformitate cu prevederile art.258 din Legea nr.95/2006,

- contribuția pentru asigurări de sănătate datorată de angajați, în sumă de .X. lei și accesoriile aferente în sumă totală de .X. lei, în baza art.257 din Legea nr.95/2006

- contribuția pentru concedii și indemnizații datorată de angajator, în sumă de .X. lei și accesoriile aferente în sumă totală de .X. lei, în baza prevederilor art.1 și art.6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.158/2005,

Accesoriile au fost calculate pentru perioada .X./2006 – .X./2013 în temeiul prevederilor art.119 și art.120 din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală cu modificările și completările ulterioare.

Referitor la taxa pe valoarea adăugată, organele de inspecție fiscală, în urma comparării TVA colectată și TVA deductibilă evidențiată în deconturile de TVA înregistrate la organul fiscal, cu sumele înscrise în balașa de verificare și jurnalele de TVA, au constatat diferențe de TVA nedeclarate în valoare de .X. lei, fiind încălcate prevederile art.146 alin.1) lit.a), art.148 alin.1) lit.c), art.149.art.155 alin.5) și art.156 alin.1) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, pct.53 din Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal, art.6 alin.1) din Legea contabilității nr.82/1991.

De asemenea, organele de inspecție fiscală în conformitate cu prevederile art.128 alin.4) lit.b), art.134, art.134¹ și art.140 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, pct 7 alin.9) din Normele metodologice, au stabilit suplimentar în urma controlului TVA de plată în sumă de .X. lei.

Organele de inspecție fiscală, pentru diferențele de TVA stabilite suplimentar de plată la control, au calculat în sarcina societății majorări de întârziere în sumă de .X. lei și penalități de întârziere în sumă de .X. lei.

III. Luând în considerare constatările organelor de inspecție fiscală, motivele prezentate de contestatară, documentele existente la dosarul cauzei, se rețin următoarele :

1. Referitor la excepția prescripției invocată de societate, cauza supusă soluționării este dacă în raport de data începerii inspecției fiscale, respectiv .X./2009 obligațiile fiscale aferente perioadei .X./2005 – .X./2008 sunt prescrise.

In fapt, prin raportul de inspecție fiscală încheiat în data de .X./2013 s-a efectuat verificarea perioadei .X./2005 – .X./2012, în ceea ce privește impozitul pe veniturile din salarii și asimilate acestora, a contribuțiilor sociale datorate bugetului consolidat al statului, precum și a taxei pe valoarea adăugată.

În baza constatărilor din raportul de inspecție fiscală, prin decizia de impunere nr. .X./2013 s-au stabilit în sarcina societății obligații suplimentare de plată în sumă totală de .X. lei.

Prin contestație, societatea invocă prescripția organului de inspecție fiscală de a stabili obligații suplimentare pentru perioada .X./2005 – .X./2008, având în vedere prevederile art.91 din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală cu modificările și completările ulterioare.

In drept, la art.91 alin.(1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003, republicată, cu completările și modificările ulterioare, se stipulează:

“Obiectul, termenul și momentul de la care începe să curgă termenul de prescripție a dreptului de stabilire a obligațiilor fiscale

(1) Dreptul organului fiscal de a stabili obligații fiscale se prescrie în termen de 5 ani, cu excepția cazului în care legea dispune altfel.

(2) Termenul de prescripție a dreptului prevăzut la alin. (1) începe să curgă de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care s-a născut creanța fiscală potrivit art. 23, dacă legea nu dispune altfel.”

coroborate cu cele ale art.92 din același act normativ, care prevăd:

“Întreruperea și suspendarea termenului de prescripție a dreptului de stabilire a obligației fiscale

(1) Termenele prevăzute la art. 91 se întrerup și se suspendă în cazurile și în condițiile stabilite de lege pentru întreruperea și suspendarea termenului de prescripție a dreptului la acțiune potrivit dreptului comun.

(2) Termenul de prescripție a dreptului de stabilire a obligației fiscale se suspendă pe perioada cuprinsă între momentul începerii inspecției fiscale și momentul emiterii deciziei de impunere ca urmare a efectuării inspecției fiscale.”

Din prevederile legale mai sus enunțate, se reține că, dreptul organului fiscal de a stabili obligații fiscale se prescrie în termen de 5 ani și acesta începe să curgă de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care s-a născut creanța fiscală.

Totodată, se reține că termenul de prescripție se suspendă pe perioada cuprinsă între data începerii inspecției fiscale și data emiterii deciziei de impunere ca urmare a efectuării inspecției fiscale.

Din cuprinsul raportului de inspecție fiscală se reține că data începerii inspecției fiscale este .X./2009 conform avizului de inspecție fiscală nr. .X./2009.

Urmare adresei Agenției Naționale de Administrare Fiscală – Direcția Generală .X. nr. .X./2009 prin care s-a transmis Tematica pentru inspecția fiscală la cluburile de fotbal din Liga I și Liga II, având ca obiectiv verificarea impozitelor, taxelor și contribuțiilor sociale aferente veniturilor de natură salarială obținute de personalul angajat cu contract de muncă pe durată determinată sau nedeterminată, înregistrată la Direcția Generală a Finanțelor Publice .X. sub nr. .X./2009, organele de inspecție fiscală au emis Avizul de

Inspecție Fiscală nr. .X./2009, conform căruia clubul sportiv a fost informat că va face obiectul unei inspecții fiscale parțiale în ceea ce privește impozitul pe veniturile din salarii și asimilate acestora, precum și a contribuțiilor sociale datorate bugetului general consolidat al statului.

Intrucât Direcția Generală a Finanțelor Publice .X., prin adresa nr. .X./2009 a solicitat un punct de vedere la ANAF – Direcția Generală .X. pentru transmiterea de lămuriri suplimentare cu privire la retratarea veniturilor obținute de jucătorii de fotbal în baza convențiilor civile ca venituri de natură salarială în condițiile modificărilor aduse de Ordonanța de urgență a Guvernului nr.205/2005 pentru modificarea Legii educației fizice și sportului nr.69/2000, cu adresa .X./2009 organul de inspecție fiscală a comunicat clubului sportiv suspendarea inspecției fiscale începând cu .X./2009.

Organul de inspecție fiscală prin adresa nr. .X./2012 a informat agentul economic că inspecția fiscală va fi reluată începând cu data de .X./2012.

Cu adresa nr. .X./2012 clubul sportiv a solicitat organului fiscal amânarea reluării inspecției fiscale cu 20 de zile, solicitare aprobată pentru data de .X./2013 și comunicată societății cu adresa nr. .X./2013.

Intrucât clubul sportiv cu adresa nr. .X./2013 a solicitat o nouă amânare a reluării inspecției fiscale cu 30 de zile, organul fiscal a informat agentul economic că în baza prevederilor OPANAF nr.14/2010 privind condițiile și modalitățile de suspendare a inspecției fiscale nu se mai poate aproba amânarea datei de începere a inspecției fiscale.

Astfel că la data de .X./2013 organele de inspecție fiscală au reluat inspecția fiscală care s-a finalizat în data de .X./2013 prin încheierea raportului de inspecție fiscală, care a stat la baza emiterii deciziei de impunere nr..X./2013, contestată.

Din documentele aflate la dosarul cauzei se reține că pentru obligațiile fiscale aferente anului 2005, termenul de prescripție începe să curgă la .X./2006.

Având în vedere că data începerii inspecției fiscale a fost data de .X./2009, se reține că până la data începerii inspecției fiscale se scursese o perioadă de 3 ani, 6 luni și 6 zile.

De asemenea, potrivit dispozițiilor legale mai sus enunțate termenul de prescripție se suspendă între data începerii inspecției fiscale, respectiv .X./2009 și până la data emiterii deciziei de impunere ca urmare a efectuării inspecției fiscale, respectiv .X./2013.

În raport de dispozițiile normative incidente în materie data începerii inspecției fiscale, respectiv .X./2009, perioadele de suspendare a inspecției fiscale rezultă că termenul de prescripție de 5 ani înălăuntrul căruia organul fiscal putea stabili obligații fiscale aferente perioadei 2005 – 2008 nu era

împlinit, drept pentru care urmează a se respinge ca neîntemeiată excepția prescripției invocată de societate, urmând a se analiza pe fond contestația.

2. Referitor la suma totală de .X. lei, din care impozit pe veniturile din salarii în sumă de.X. lei și contribuții sociale aferente în sumă totală de .X. lei și accesoriile aferente în sumă totală de .X. lei, cauza supusă soluționării este dacă veniturile realizate de jucătorii de fotbal și alte categorii de personal în baza convențiilor civile încheiate cu societatea pot fi încadrate în categoria venituri din activități independente așa cum a procedat contestatoarea sau reprezintă venituri realizate din activități dependente în condițiile în care raporturile dintre personal și clubul sportiv întrunesc trăsăturile unei activități dependente.

In fact, în perioada 2005 – .X. 2012 clubul sportiv a încheiat cu sportivii profesioniști și alte categorii de personal, convenții civile, considerând veniturile obținute de aceștia drept venituri din activități independente pentru care a virat la bugetul de stat impozit pe veniturile din convenții civile.

Prin convențiile civile de prestări servicii încheiate cu sportivi, antrenori, tehnicieni, în general obligațiile părților erau următoarele :

“Jucătorul se obliga :

- să presteze activitatea fotbalistică conform celor mai înalte standarde profesionale, cu respectarea condițiilor și a cerințelor Clubului,

- să participe la antrenamente, stagii de pregătire, cantonamente, jocuri amicale și jocuri oficiale, la acțiunile de prezentare, jocuri sau activitățile demonstrative și de publicitate organizate de către sau la care participă Clubul, precum și la orice alt program stabilit de către acesta. La aceste acțiuni sportivul va purta echipamentul sportiv pus la dispoziție de către Club,

- să respecte programul de pregătire și antrenament stabilit de către Club sau de reprezentanții acestuia,

- să respecte statutele, regulamentele, hotărârile și deciziile organelor de conducere ale clubului,

- să respecte regulile disciplinare stabilite de către club, precum și regulile disciplinare stabilite de către Federația Romană de Fotbal și Liga Profesionistă de Fotbal,

- să îndeplinească toate obligațiile ce îi revin potrivit Regulamentelor de Ordine Interioară ale clubului,

- să desfășoare activitatea sportivă la oricare dintre echipele Clubului conform deciziilor conducerii acestuia,

- să respecte toate deciziile și indicațiile antrenorului, precum și cele ale conducerii Clubului,
 - să contribuie prin prestația sa la realizarea obiectivelor de performanță stabilite de către Club și să folosească în acest sens întreaga capacitate fizică și intelectuală,
 - să poarte echipamentul de antrenament, de joc și de reprezentare potrivit cerințelor și hotărârilor Clubului,
 - să respecte, în conformitate cu Regulamentul de Ordine Interioară, indicațiile antrenorului și ale medicului Clubului potrivit comportamentului și modului de viață în afara programului de activitate sportivă, respectiv în perioada de refacere și odihnă și în timpul liber al sportivului,
- Clubul se oblighe :
- să pună la dispoziția jucătorului echipamentul adecvat de antrenament și competiție precum și materiale necesare instruirii,
 - să asigure terenuri și/sau săli de pregătire/antrenament, precum și vestiare și alte anexe necesare,
 - să organizeze cantonamente sau alte forme de pregătire intensivă, în vederea pregătirii continue a jucătorului,
 - să asigure personalul de specialitate necesar (antrenori, medici, maseuri și alt personal calificat de specialitate) unei bune pregătiri a fotbalistului”.

Societatea a considerat că raporturile dintre sportivi și club întrunesc criteriile unei activități independente, înțelegând să se bazeze pe prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr.205/2005 pentru modificarea Legii educației fizice și sportului nr.69/2000, și prevederile art.46 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal cu modificările și completările ulterioare, pct.19, pct.23 din Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal.

Organele de inspecție fiscală au stabilit că raporturile dintre societate și sportivii profesioniști și alte categorii de prsonal, cu care avea societatea încheiate convenții civile, întrunesc caracteristicile unei activități dependente motiv pentru care au încadrat veniturile plătite de societate în categoria venituri din salarii, calculînd totodată și contribuțiile sociale aferente.

In drept, la art.11 alin.1) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal cu modificările și completările ulterioare se precizează că :

“(1) La stabilirea sumei unui impozit sau a unei taxe în înțelesul prezentului cod, autoritățile fiscale pot să nu ia în considerare o tranzacție care nu are un scop economic sau pot reîncadra forma unui tranzacții pentru a reflecta conținutul economic al tranzacției”.

la art.55 din același act normativ se menționează că :

“(1) Sunt considerate venituri din salarii toate veniturile în bani și/sau în natură obținute de o persoană fizică ce desfășoară o activitate în baza unui contract individual de muncă sau a unui statut special prevăzut de lege, indiferent de perioada la care se referă, de denumirea veniturilor ori de forma sub care ele se acordă, inclusiv indemnizațiile pentru incapacitate temporară de muncă”.

În speță sunt incidente și prevederile pct.67 și pct.68 din Hotărârea Guvernului nr.44/2004 privind Normele metodologice de aplicare a Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal potrivit cărora :

“67. Veniturile de natură salarială prevăzute la [art. 55](#) din Codul fiscal, denumite în continuare venituri din salarii, sunt venituri din activități dependente, dacă sunt îndeplinite următoarele criterii:

- părțile care intră în relația de muncă, denumite în continuare angajator și angajat, stabilesc de la început: felul activității, timpul de lucru și locul desfășurării activității;

- partea care utilizează forța de muncă pune la dispoziția celeilalte părți mijloacele de muncă, cum ar fi: spații cu înzestrare corespunzătoare, îmbrăcăminte specială, unelte de muncă și altele asemenea;

- persoana care activează contribuie numai cu prestația fizică sau cu capacitatea ei intelectuală, nu și cu capitalul propriu;

- plătitorul de venituri de natură salarială suportă cheltuielile de deplasare în interesul serviciului ale angajatului, cum ar fi indemnizația de delegare-detașare în țară și în străinătate, și alte cheltuieli de această natură, precum și indemnizația de concediu de odihnă și indemnizația pentru incapacitate temporară de muncă suportate de angajator potrivit legii;

- persoana care activează lucrează sub autoritatea unei alte persoane și este obligată să respecte condițiile impuse de aceasta, conform legii”;

iar la pct.68 lit.k) din același act normativ se precizează :

“68. Veniturile din salarii sau asimilate salariilor cuprind totalitatea sumelor încasate ca urmare a unei relații contractuale de muncă, precum și orice sume de natură salarială primite în baza unor legi speciale, indiferent de perioada la care se referă, și care sunt realizate din:

[...]

k) sumele plătite sportivilor ca urmare a participării în competiții sportive, precum și sumele plătite sportivilor, antrenorilor, tehnicienilor și altor specialiști în domeniu pentru rezultatele obținute la competițiile sportive, de către structurile sportive cu care aceștia au relații contractuale de muncă, indiferent de forma sub care se plătesc, inclusiv prima de joc, cu excepția celor prevăzute la [art. 42](#) lit. t) din Codul fiscal;”

În speță, începând cu data de 01.07.2010 devin incidente și prevederile art.7 alin.1) pct. 2.1) și pct.2.2) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, așa cum a fost modificat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr.58/2010 pentru modificarea Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal și alte măsuri financiar-fiscale, care prevede că :

„(1) În înțelesul prezentului cod, cu excepția titlului VI, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

1. activitate - orice activitate desfășurată de către o persoană în scopul obținerii de venit;

2. activitate dependentă - orice activitate desfășurată de o persoană fizică într-o relație de angajare;

2.1. Orice activitate poate fi reconsiderată ca activitate dependentă dacă îndeplinește cel puțin unul dintre următoarele criterii:

a) beneficiarul de venit se află într-o relație de subordonare față de plătitorul de venit, respectiv organele de conducere ale plătitorului de venit, și respectă condițiile de muncă impuse de acesta, cum ar fi: atribuțiile ce îi revin și modul de îndeplinire a acestora, locul desfășurării activității, programul de lucru;

b) în prestarea activității, beneficiarul de venit folosește baza materială a plătitorului de venit, respectiv spații cu înzestrare corespunzătoare, echipament special de lucru sau de protecție, unelte de muncă și altele asemenea;

c) beneficiarul de venit contribuie numai cu prestația fizică sau cu capacitatea intelectuală, nu și cu capitalul propriu;

d) plătitorul de venit suportă în interesul desfășurării activității cheltuielile de deplasare ale beneficiarului de venit, cum ar fi indemnizația de delegare-detașare în țară și în străinătate, precum și alte cheltuieli de această natură;

e) plătitorul de venit suportă indemnizația de concediu de odihnă și indemnizația pentru incapacitate temporară de muncă, în contul beneficiarului de venit;

f) orice alte elemente care reflectă natura dependentă a activității.

2.2. În cazul reconsiderării unei activități ca activitate dependentă, impozitul pe venit și contribuțiile sociale obligatorii, stabilite potrivit legii, vor fi recalulate și virate, fiind datorate solidar de către plătitorul și beneficiarul de venit. În acest caz se aplică regulile de determinare a impozitului pentru veniturile din salarii realizate în afara funcției de bază”,

coroborat cu pct.1 din Hotărârea Guvernului nr.44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora :

„1. O activitate poate fi reconsiderată, potrivit criteriilor prevăzute la art. 7 alin. (1) pct. 2.1 din Codul fiscal, ca activitate dependentă, în cazul în care raportul juridic în baza căruia se desfășoară activitatea nu reflectă conținutul economic al acesteia”.

În considerarea ultimei teze de la pct.2.2 de la art.7 alin.1) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, așa cum a fost modificat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr.58/2010 pentru modificarea Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal și alte măsuri financiar-fiscale în cauză devin incidente și prevederile pct.67 și pct.68 lit.k) din Hotărârea Guvernului nr.44/2004 privind Codul fiscal cu modificările și completările ulterioare, mai sus citate.

Din documentele aflate la dosar se reține că toate mijloacele necesare desfășurării activității fotbalistice, respectiv terenuri de joc, săli de pregătire, vestiare, echipament adecvat antrenamentului și competiției, antrenori, medici, maseuri, personal calificat de specialitate, sunt puse la dispoziția jucătorului de către clubul sportiv, jucătorul contribuind doar cu prestația fizică, nu și cu capital propriu și, în consecință jucătorii realizează venituri din activități dependente, de natură salarială.

Mai mult, jucătorii de fotbal nu au libertatea de alegere a desfășurării activității, a programului de lucru și nici a locului în care să se antreneze și să joace fotbal, activitatea fiind strict reglementată prin regulamente interne ale clubului, cât și prin regulamentele Federației .X. și Ligii .X., regulamente obligatorii pentru toți cei implicați în activitatea fotbalistică.

Astfel, rezultă că specificul activității desfășurate presupune respectarea programului de pregătire și antrenament stabilit de conducerea clubului, obligația de participare la orice eveniment sportiv sau social decis de club.

Având în vedere prevederile legale precum și convențiile civile încheiate de clubul sportiv cu sportivi și alte categorii de personal, rezultă faptul că aceștia nu au realizat venituri din activități independente întrucât o activitate independentă presupune desfășurarea acesteia în mod obișnuit, pe cont propriu și urmărind un scop lucrativ.

Însă, participarea la competițiile fotbalistice nu se poate realiza pe cont propriu în condițiile în care prin definiție fotbalul este un sport de echipă.

Din documentele aflate la dosar se reține că organele de inspecție fiscală au stabilit că activitatea desfășurată de sportivi, alte categorii de personal nu este o activitate independentă, iar veniturile obținute de aceștia în baza convențiilor civile au fost reîncadrate ca venituri de natură salarială pentru care a fost calculat impozitul pe veniturile din salarii și au fost stabilite contribuțiile sociale aferente.

Se reține că organele de inspecție fiscală au apreciat corect că nu sunt îndeplinite criteriile legale corespunzătoare unei activități independente

Întrucât activitatea desfășurată de sportiv nu este efectuată întâmplător și conjunctural.

Astfel, veniturile obținute de sportivi au fost corect reconsiderate ca fiind venituri de natură salarială și nu sunt rezultatul unei activități independente, care presupune participarea sportivilor la competiții pe cont propriu, fără relații contractuale cu entitatea plătitoare, prin libera alegere a desfășurării activității, a programului și locului de desfășurare a activității.

Argumentul societății referitor la încheierea convențiilor civile în temeiul art.14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.205/2005 pentru modificarea Legii educației fizice și sportului nr.69/2000 *“între sportivii profesioniști care dețin acest statut în condițiile legii sportului și cluburile sportive nu sunt de natură să genereze un raport de muncă, specific unei activități dependente și implicit o relație de tipul angajat-angajator, activitatea desfășurată de către jucătorii profesioniști de fotbal în baza convențiilor civile fiind una independentă”*, nu poate fi reținut în soluționarea favorabilă a cauzei deoarece în speță primează modalitatea concretă în care beneficiarii de venituri și-au desfășurat activitatea, respectiv părțile stabilesc felul activității, timpul de lucru și locul de desfășurare a activității, aceste condiții regăsindu-se în cadrul clubului de fotbal unde persoanele care activează au un program și un orar concret cuprinzând inclusiv deplasări în țară și în străinătate la meciuri de fotbal sau pentru efectuarea stadiilor de pregătire.

De asemenea, partea care utilizează forța de muncă pune la dispoziția celeilalte părți mijloacele de muncă, respectiv terenuri de joc, vestiare, spații cu înzestrare corespunzătoare de pregătire, echipament special pentru antrenament și competiție, etc.

Față de invocarea de către contestatară a soluțiilor pronunțate în alte spețe, organul de soluționare reține că încadrarea veniturilor obținute de sportivii profesioniști a fost supusă dezbaterii în Comisia Fiscală Centrală la data de .X./2012 cu adresa nr. .X. la solicitarea Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

La data de .X./2014 Comisia Fiscală Centrală s-a dezinvestit cu motivarea : *„concluzia membrilor Comisiei a fost aceea că nu ne aflăm în situația unei aplicări neunitare a legislației în înțelesul art.6 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, art.5 alin.2) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare și ale art.1 alin.1) din Ordinul viceprim-ministrului, ministrului finanțelor publice nr.688/2013, ci în prezența unei practici neunitare atât la nivelul unităților din ANAF, dar și la*

nivelul instanțelor de judecată, respectiv la nivelul Inaltei Curți de Casație și Justiție.

Ca urmare, Comisia fiscală centrală nu se poate investi cu emiterea unei decizii prin care să adopte o soluție unitară, întrucât a constatat existența unei practici neunitare chiar la nivelul instanței supreme de judecată.

Or, asigurarea unei practici unitare la nivelul instanțelor de judecată excede competențelor legale ale Comisiei fiscale centrale”.

Totodată, organul de soluționare mai reține adresa Direcției Generale .X. nr. .X./2012 din Ministerul Finanțelor Publice prin care aceasta direcție și-a schimbat opinia explicită din adresa nr. .X./2009 precizând că *“indiferent de natura juridică a actului încheiat de sportivul profesionist cu structura sportivă, contract de muncă sau convenție civilă, urmează a se analiza modul de desfășurare a activității, și în măsura în care aceștia desfășoară o activitate dependentă veniturile realizate sunt de natură salarială și supuse regimului fiscal prevăzut de lege pentru toate veniturile din salarii și asimilate salariilor”.*

Din analiza hotărârilor pronunțate de instanțele judecătorești se desprinde concluzia că în proporție covârșitoare soluțiile au fost în sensul celor stabilite de inspecția fiscală, respectiv că veniturile obținute de sportivii profesioniști în baza convențiilor civile sunt venituri de natură salarială pentru care cluburile aveau obligația să calculeze, să rețină și să vireze impozitul pe veniturile din salarii și contribuțiile sociale aferente.

De asemenea, Parchetul de pe lângă Inalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție prin Rechemistrul la dosarul nr. .X. a reținut referitor la contractul unui jucator de fotbal ca **“ reprezintă un contract de muncă pentru un jucător profesionist. [...] Contractul de muncă trebuie să conțină toate drepturile și obligațiile pe care le au părțile contractante (patron și angajat)”**.

Pentru toate aceste considerente, organul de soluționare va reține ca temeinică și legală încadrarea veniturilor obținute de sportivii profesioniști și alte categorii de personal în baza convențiilor civile, în categoria veniturilor din activități dependente cu consecința calculării în sarcina societății a impozitului pe veniturile din salarii, în conformitate cu prevederile art.55 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, argumentele societății neputând fi reținute în soluționarea favorabilă a contestației. În consecință, în mod legal organele de inspecție fiscală au stabilit că sumele încasate de sportivi și alte categorii de personal,

în perioada .X./2005 – .X./2012 în baza convențiilor civile, reprezintă venituri de natură salarială, drept pentru care societatea avea obligația să calculeze și să achite impozitul pe veniturile din salarii aferent în sumă de .X. lei.

Intrucât veniturile realizate de sportivii profesioniști, alte categorii de personal în baza convențiilor civile încheiate în perioada .X./2005 – .X./2012 se încadrează în categoria veniturilor din activități dependente îmbrăcând forma veniturilor de natură salarială, societatea avea obligația calculării, reținerii și virării contribuțiilor sociale prevăzute de art.18 și art.23 din Legea nr.19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale cu modificările și completările ulterioare, art.101 alin.1) lit.a) din Legea nr.346/2002 privind asigurarea pentru accidente de muncă și boli profesionale cu modificările și completările ulterioare, art.26 și art.27 din Legea nr.76/2002 privind sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea ocupării forței de muncă cu modificările și completările ulterioare, art.7 alin.1) din Legea nr.200/2006 privind constituirea și utilizarea Fondului de garantare pentru plata creanțelor salariale cu modificările și completările ulterioare, art.51 alin.2) lit.a) art.52 alin.1) și alin.2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.150/2002 privind organizarea și funcționarea sistemului de asigurări sociale de sănătate cu modificările și completările ulterioare, art.257 art.258 din Legea nr.95/2006 privind reforma în sistemul sănătății cu modificările și completările ulterioare, art.4 alin.1) lit.a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate cu modificările și completările ulterioare, acte normative în vigoare pentru perioada 2005 – iunie 2010, și respectiv art.296³, lit.a), art.296⁴ alin.1) lit.a), art.296⁵ alin.1), alin.2), alin.3) și alin.4), art.296¹⁸ alin.3) lit.d) și lit.f) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal cu modificările și completările ulterioare, art.80, alin.1) din Legea nr.346/2002 privind asigurarea pentru accidente de muncă și boli profesionale, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare începând cu 01.07.2010.

Având în vedere că societatea nu contestă modul de calcul al acestor contribuții sub aspectul cotelor, însumării produselor dintre baza de calcul și cotele aplicate și nu prezintă în susținere documente care să infirme constatările organelor de inspecție fiscală, contestația va fi respinsă ca neîntemeiată pentru suma totală de .X. lei reprezentând CAS angajator în cuantum de .X. lei, CAS angajați în cuantum de .X. lei, contribuție de asigurări pentru accidente de muncă în cuantum de .X. lei, contribuție de asigurări pentru somaj angajator în cuantum de .X. lei, contribuție de asigurări pentru somaj angajați în cuantum de .X. lei, fondul special de garantare pentru plata creanțelor salariale în cuantum de .X. lei, contribuție pentru asigurări de

sănătate angajator în cuantum de .X. lei, contribuție pentru asigurări de sănătate angajați în cuantum de .X. lei, contribuție pentru concedii și indemnizații în cuantum de .X. lei.

Deoarece în sarcina societății a fost reținut ca datorat debitul în sumă totală de .X. lei reprezentând impozit pe venitul din salarii și contribuții sociale, aceasta datorează și accesoriile aferente în cuantum de .X. lei, conform principiului de drept *accessorium sequitur principale*.

Referitor la invocarea de către societate a Deciziei de eşalonare la plată nr. .X./2013 pentru suma de .X. lei și a Deciziei de amânare la plată a penalităților de întârziere nr. .X./2013 pentru penalități de întârziere în sumă de .X. lei emise de Administrația Finanțelor Publice .X., se reține că aceste acte au fost emise de organul fiscal pentru obligații fiscale declarate de societate, care figurau atât înregistrate în evidența contabilă cât și în evidența pe plătitor a organului fiscal teritorial, iar în decizia de impunere contestată emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr..X./2013 organele de inspecție fiscală au stabilit obligații fiscale suplimentare de plată, altele decât sumele declarate de societate, aceste obligații fiind datorate în plus față de sumele înregistrate în evidența contabilă și cele declarate la organul fiscal teritorial.

3. Referitor la suma de .X. lei reprezentând taxa pe valoarea adăugată și accesoriile aferente în sumă totală de .X. lei,

Cauza supusă soluționării este dacă Agenția Națională de Administrare Fiscală prin Direcția generală de soluționarea contestațiilor se poate pronunța pe fond asupra acestui capăt de cerere în condițiile în care societatea nu isi motiveaza acest capat de cerere, nu depune documente și nu aduce argumente care să combată constatările organelor de inspecție fiscală.

In fapt, prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr..X./2013, organele fiscale au calculat în sarcina contestatoarei pentru perioada .X./2007 – .X./2013 TVA în sumă de .X. lei și accesorii aferente în cuantum total de .X. lei, calculate pentru perioada .X./2008 – .X./2013.

Prin contestația formulată societatea nu isi motiveaza acest capat de cerere, nu depune documente și nu aduce argumente care să combată constatările organelor fiscale.

In drept, art.206 alin.(1) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedura fiscală republicată, cu modificările și completările ulterioare, prevede :

"Forma si continutul contestatiei :

Contestatia se formuleaza in scris si va cuprinde : [...]

c) motivele de fapt si de drept;

d) dovezile pe care se intemeiaza;"

iar pct.11.1 lit.b) din Ordinul Presedintelui Agentiei Nationale de Administrare Fiscala nr.2906/2014 privind aprobarea Instructiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanta Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedura fiscala, stipuleaza "

"Contestatia poate fi respinsa ca : [...]

b) nemotivata, în situatia în care contestatorul nu prezinta argumente de fapt si de drept în sustinerea contestatiei.;"

Potrivit doctrinei, se reține că încă din dreptul roman a fost consacrat principiul conform căruia cel ce afirmă o pretenție în justiție trebuie să o dovedească, regulă tradițională exprimată prin adagiul latin "*actori incumbit probatio*", principiul fiind preluat de art.249 din Legea nr.134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată cu modificările și completările ulterioare care prevede :

„Cel ce face o suținere în cursul procesului trebuie să o docedească, în afară de cazurile anume prevăzute de lege”.

Având în vedere cele de mai sus, întrucât contestatorul este cel care invocă în sprijinul pretențiilor sale o anumită stare de fapt, afirmând o pretenție în procedura administrativă, constatarea care se impune este aceea că sarcina probei revine contestatarului.

Totodată prin Decizia .X. în dosarul .X./2009 Inalta Curte de Casație și Justiție reține în considerentele sale că "*motivarea contestației în procedură administrativă se poate face sub sancțiunea decăderii, în termen de 30 zile în care se poate și formula contestația administrativă iar nedepunerea motivelor în acest termen duce la respingerea contestației ca nemotivată*".

Având în vedere cele reținute mai sus, faptul că societatea nu aduce niciun argument care sa combata constatările organelor fiscale în conformitate cu prevederile art.216 alin.(1) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 coroborat cu pct.11.1 lit.b) din OPANAF nr.2906/2014, urmează a se respinge ca nemotivată contestația pentru acest capăt de cerere.

4. Referitor la solicitarea de anulare a Dispoziției nr..X./2013 privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice .X., cauza supusă soluționării este dacă Agenția Națională de Administrare Fiscală prin Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor are competența materială de a soluționa acest

capăt de cerere în condițiile în care Dispoziția de măsuri se referă la înregistrarea de către SC .X. SA în evidența contabilă a deficiențelor constatate prin Raportul de inspectie fiscala nr..X./2013.

În fapt, prin Dispoziția nr..X./2013 privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală s-a dispus măsura de înregistrare în evidența contabilă a deficiențelor constatate de organele de inspectie fiscală.

Prin contestație, societatea solicită anularea Dispoziției nr..X./2013 privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală având în vedere argumentele prezentate în contestație cu privire la obligațiile fiscale stabilite suplimentar, contestate.

În drept, sunt aplicabile prevederile art.205 din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care precizează:

“(1) Împotriva titlului de creanță, precum și împotriva altor acte administrative fiscale se poate formula contestație potrivit legii. Contestația este o cale administrativă de atac și nu înlătură dreptul la acțiune al celui care se consideră lezat în drepturile sale printr-un act administrativ fiscal sau prin lipsa acestuia, în condițiile legii.[...]

(3) Baza de impunere și impozitul, taxa sau contribuția stabilite prin decizie de impunere se contestă numai împreună.

(4) Pot fi contestate în condițiile alin.(3) și deciziile de impunere prin care nu sunt stabilite impozite, taxe, contribuții sau alte sume datorate bugetului general consolidat.”

coroborat cu prevederile art.206 alin.(2) din același act normativ:

“(2) Obiectul contestației îl constituie numai sumele și măsurile stabilite și înscrise de organul fiscal în titlul de creanță sau în actul administrativ fiscal atacat, cu excepția contestației împotriva refuzului nejustificat de emitere a actului administrativ fiscal.”

De asemenea, art.209 alin.(1) lit.a) și c) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, stipulează:

“(1) Contestațiile formulate împotriva deciziilor de impunere, a actelor administrative fiscale asimilate deciziilor de impunere, deciziilor pentru regularizarea situației emise în conformitate cu legislația în materie vamală, a măsurii de diminuare a pierderii fiscale stabilite prin dispoziție de măsuri, precum și împotriva deciziei de reverificare se soluționează de către:

a) structura specializată de soluționare a contestațiilor din cadrul direcțiilor generale ale finanțelor publice județene sau a municipiului .X., după caz, în a căror rază teritorială își au domiciliul fiscal contestatarii, pentru contestațiile care au ca obiect impozite, taxe, contribuții, datorie vamală, accesorii ale acestora, măsura de diminuare a pierderii fiscale, în cuantum de până la 3 milioane lei, precum și pentru contestațiile îndreptate împotriva deciziilor de reverificare, cu excepția celor emise de organele centrale cu atribuții de inspecție fiscală;

[...]

c) Direcția generală de soluționare a contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, pentru contestațiile care au ca obiect impozite, taxe, contribuții, datorie vamală, accesoriile acestora, precum și măsura de diminuare a pierderii fiscale, în cuantum de 3 milioane lei sau mai mare, pentru contestațiile formulate de marii contribuabili, precum și cele formulate împotriva actelor enumerate în prezentul articol, emise de organele centrale cu atribuții de inspecție fiscală, indiferent de cuantum.”

Potrivit acestor prevederi legale, se reține că Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală și structurile regionale cu atribuții în soluționarea contestațiilor au competența de soluționare numai pentru contestațiile formulate împotriva deciziilor de impunere, a actelor administrative fiscale asimilate deciziilor de impunere, deciziilor pentru regularizarea situației emise în conformitate cu legislația în materie vamală, a măsurii de diminuare a pierderii fiscale stabilite prin dispoziție de măsuri, precum și împotriva deciziei de reverificare și numai pentru contestațiile care au ca obiect impozite, taxe, contribuții, datorie vamală, accesoriile acestora, precum și măsura de diminuare a pierderii fiscale.

Prin urmare, având în vedere dispozițiile legale imperative citate mai sus și întrucât măsurile stabilite în sarcina SC .X. SA prin Dispoziția nr..X./2013 privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală, nu se referă la stabilirea măsurii de diminuarea pierderii fiscale, se reține că Direcția generală de soluționare a contestațiilor nu are competența de soluționare a dispoziției de măsuri în cauză, aceasta intrând în competența organelor fiscale emitente ale actului administrativ fiscal contestat, în conformitate cu prevederile art.209 alin.(2) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care stipulează:

“2) Contestațiile formulate împotriva altor acte administrative fiscale se soluționează de către organele fiscale emitente”.

Conform pct.1 din anexa nr.(2) la OMFP nr.1939/2004 pentru aprobarea formularului Dispoziție privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală, *“Formularul Dispoziție privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală reprezintă actul administrativ fiscal emis de organele de inspecție fiscală în aplicarea prevederilor legale privind obligativitatea contribuabililor de a îndeplini măsurile stabilite.”*

Totodată, pct.5.1 și pct.5.3 din OPANAF nr.450/2013 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea Titlului IX din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, prevede că:

“5.1. Actele administrative fiscale care intră în competența de soluționare a organelor specializate prevăzute la art.209 alin.(1) din Codul de procedură fiscală sunt cele prevăzute expres și limitativ de lege.[...]

5.3. Prin alte acte administrative fiscale, prevăzute la art.209 alin.2) din Codul de procedură fiscală, se înțelege actele administrative fiscale emise de organele fiscale competente, altele decât cele stipulate expres și limitativ la art.209 alin.1) din Codul de procedură fiscală și pentru care competența de soluționare a contestațiilor aparține organelor fiscale emitente.”

Din coroborarea prevederilor legale invocate și având în vedere că măsurile stabilite în sarcina SC .X. SA prin Dispoziția nr..X./2013 privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nu vizează stabilirea de obligații fiscale, ci măsura privind înregistrarea în evidența contabilă a societății a deficiențelor constatate în Raportul de inspecție fiscală nr..X./2013, rezultă că soluționarea contestației pentru acest capăt de cerere intră în competența organelor fiscale emitente ale actului administrativ contestat din cadrul Direcției Generale Regionale a Finanțelor Publice .X. – Administrația Județeană a Finanțelor Publice .X., cărora le va fi înaintat dosarul cauzei.

5. Referitor la Decizia de nemodificare a bazei de impunere nr..X./2013, cauza supusă soluționării este dacă Direcția generală de soluționare a contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală are competența materială de a soluționa acest capăt de cerere, în condițiile în care la data depunerii contestației S.C. .X. SA nu avea calitatea de mare contribuabil, iar Decizia de nemodificare a bazei de impunere nr..X./2013 nu a fost emisă de organele centrale cu atribuții de inspecție fiscală, iar societatea nu contestă acest act administrativ fiscal pentru o sumă de .X. lei sau mai mare.

În fapt, prin Decizia de nemodificare a bazei de impunere nr..X./2013 s-a dispus nemodificarea bazei de impunere a impozitului pe profit datorat de persoane juridice române pe perioada .X./2008 – .X./2012.

Prin contestația formulată societatea solicită anularea Deciziei de nemodificare a bazei de impunere nr..X./2013.

În drept, sunt aplicabile prevederile **art.205 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscală**, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora :

“(1) Împotriva titlului de creanță, precum și împotriva altor acte administrative fiscale se poate formula contestație potrivit legii. Contestația este o cale administrativă de atac și nu înlătură dreptul la acțiune al celui care se consideră lezat în drepturile sale printr-un act administrativ fiscal sau prin lipsa acestuia, în condițiile legii.(...)”

(3) Baza de impunere și impozitul, taxa sau contribuția stabilite prin decizie de impunere se contestă numai împreună.

(4) Pot fi contestate în condițiile alin.(3) și deciziile de impunere prin care nu sunt stabilite impozite, taxe, contribuții sau alte sume datorate bugetului general consolidat”,

coroborat cu prevederile **art.206 alin. (2) din același act normativ :**

“Obiectul contestației îl constituie numai sumele și măsurile stabilite și înscrise de organul fiscal în titlul de creanță sau în actul administrativ fiscal atacat, cu excepția contestației împotriva refuzului nejustificat de emitere a actului administrativ fiscal”.

Potrivit **art.209 alin.1 lit.c) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală**, conform cărora:

„(1) Contestațiile formulate împotriva deciziilor de impunere, a actelor administrative fiscale asimilate deciziilor de impunere, deciziilor pentru regularizarea situației emise în conformitate cu legislația în materie vamală, a măsurii de diminuare a pierderii fiscale stabilite prin dispoziție de măsuri, precum și împotriva deciziei de reverificare se soluționează de către:

[...]

*c) Direcția generală de soluționare a contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, pentru contestațiile care au ca obiect impozite, taxe, contribuții, datorie vamală, accesoriile acestora, precum și măsura de diminuare a pierderii fiscale, în cuantum de 3 milioane lei sau mai mare, pentru contestațiile formulate de marii contribuabili, **precum și cele formulate împotriva actelor enumerate în prezentul articol, emise de organele centrale cu atribuții de inspecție fiscală, indiferent de cuantum.**”*

iar conform alin.2 al art.209 din același act normativ:

“(2) Contestațiile formulate împotriva altor acte administrative fiscale se soluționează de către organele fiscale emitente”.

Potrivit **art.88 lit.e) din Ordonanței Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală**, republicată, cu modificările și completările ulterioare:

“Sunt asimilate deciziilor de impunere și următoarele acte administrative fiscale: b) deciziile privind nemodificarea bazei de impunere.”,

De asemenea, potrivit prevederilor **art.2 și art.3 din O.M.F.P. nr.1267/2006** pentru aprobarea formularului *"Decizie privind nemodificarea bazei de impunere"*, cu modificările și completările ulterioare:

“ART. 2

Competența de a emite formularul "Decizie privind nemodificarea bazei de impunere" revine organelor de inspecție fiscală care au efectuat inspecția fiscală.

ART. 3

Formularul "Decizie privind nemodificarea bazei de impunere" se completează conform instrucțiunilor prevăzute în anexa nr. 2.”

Conform prevederilor din Anexa 2 Instrucțiuni de completare a formularului *"Decizie privind nemodificarea bazei de impunere"* la O.M.F.P. nr.1267/2006, cu modificările și completările ulterioare:

“a) Formularul "Decizie privind nemodificarea bazei de impunere" reprezintă actul administrativ fiscal emis de organele de inspecție fiscală în aplicarea prevederilor legale pentru stabilirea obligațiilor fiscale, conform Ordonanței Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

b) Decizia privind nemodificarea bazei de impunere se va emite la finalizarea unei inspecții fiscale generale sau parțiale, numai în cazul în care se constată că toate obligațiile bugetare care au făcut obiectul inspecției fiscale au fost corect determinate.”

Din coroborarea prevederilor legale invocate, având în vedere că nu suntem în prezența unei contestații formulate împotriva unei decizii de impunere sau a unui act emis de organele centrale cu atribuții de inspecție fiscală în condițiile art.209 alin.1 lit.c) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, soluționarea contestației pentru acest capăt de cerere intră în competența structurii teritoriale cu atribuții de soluționare a contestațiilor, Direcția generală de soluționare a contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală neavând competența materială de soluționare a contestației formulată împotriva acestui act administrativ fiscal.

Prin urmare, pentru capatul de cerere privind Decizia de nemodificare a bazei de impunere nr..X./2013 dosarul contestatiei S.C. .X. SA va fi transmis Direcției Generale Regionale a Finanțelor Publice .X. - Administrația Județeană a Finanțelor Publice .X., în vederea înaintării la organul competent de soluționare.

Pentru considerentele arătate mai sus, potrivit temeiurilor legale invocate în conținutul deciziei precum și în temeiul art. 216 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu pct. 11.1 lit. a) și lit.b) din Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.2906/2014 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea Titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, se

DECIDE

1. Respingerea ca neîntemeiată a contestației formulate de S.C. .X. SA împotriva Deciziei de impunere nr..X./2013 emisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice .X., în baza Raportului de inspecție fiscală nr..X./2013 pentru suma totală de .X. lei, reprezentând :

- .X. lei impozit pe veniturile din salarii,
- .X. lei dobânzi/majorări de întârziere aferente,
- .X. lei penalități de întârziere,
- .X. lei CAS angajator,
- .X. lei dobânzi/majorări de întârziere aferente,
- .X. lei penalități de întârziere,
- .X. lei CAS angajat,
- .X. lei dobânzi/majorări de întârziere aferente,
- .X. lei penalități de întârziere,
- .X. lei contribuția de asigurări pentru accidente de muncă și boli profesionale,
- .X. lei dobânzi/majorări de întârziere aferente,
- .X. lei penalități de întârziere,
- .X. lei contribuția de asigurări pentru șomaj angajator,
- .X. lei dobânzi/majorări de întârziere aferente,
- .X. lei penalități de întârziere,
- .X. lei contribuția de asigurări pentru șomaj angajați,
- .X. lei dobânzi/majorări de întârziere aferente,

- .X. lei penalități de întârziere,
- .X. lei contribuția angajatorului la fondul de garantare,
- .X. lei dobânzi/majorări de întârziere aferente,
- .X. lei penalități de întârziere,
- .X. lei contribuția pentru asigurări de sănătate angajator,
- .X. lei dobânzi/majorări de întârziere aferente,
- .X. lei penalități de întârziere,
- .X. lei contribuția pentru asigurări de sănătate asigurați,
- .X. lei dobânzi/majorări de întârziere aferente,
- .X. lei penalități de întârziere,
- .X. lei contribuții pentru concedii și indemnizații de la persoane fizice sau juridice,
- .X. lei dobânzi/majorări de întârziere aferente,
- .X. lei penalități de întârziere.

2. Respingerea ca nemotivată a contestației pentru suma totală de .X. lei reprezentând :

- .X. lei TVA,
- .X. lei majorări de întârziere aferente,
- .X. lei penalități de întârziere aferente.

3. Constatarea necompetenței materiale a Direcției generale de soluționare a contestațiilor privind soluționarea contestației formulată împotriva Dispoziției privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr..X./2013 și Deciziei de nemodificare a bazei de impunere nr..X./2013, emise de Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului .X. și transmiterea dosarului contestației pentru aceste capete de cerere organului emitent al actelor atacate în vederea aplicării procedurii legale.

Prezenta decizie poate fi atacată la Curtea de Apel .X. sau la Curtea de Apel .X. în termen de 6 luni de la data comunicării.

DIRECTOR GENERAL